

„V Berlíně to je úplně jiný kafe,“ přitakávám.

„Nechceš jít s náma do Ovobaru? Docela ujde,“ navrhuje Katka a já se snažím nevypadat příliš nadšeně.

„Do Ovobaru? To nezní špatně.“

„No, je to něco mezi cukrárnou a kavárnou. Jinam se tady jít nedá,“ zdůrazňuje Hanka. Jako kdyby mě musely přemlouvat.

V Ovobaru kamarádka bouřlivě přivítá nějaký Jannis. Týpek bleskurychle smete ze stolku popel a drobky. Hanka a Katka se bezdůvodně řehtají a objednávat si malinové bublinky.

„Já si dám taky,“ řeknu Jannisovi, který mi galantně přistrčil židli.

„A teď vyprávěj! Jakej je Berlín? Kde jste bydleli?“ bombardují mě otázkami.

„My jsme nežili jenom v Berlíně,“ svěřuju se. „Předtím pracoval můj táta v Káhiře.“

„Cože? A kde to je? Někde v Indii, že jo?“ žasne Katka.

„Skoro. V Egyptě,“ poopravuju ji.

Vím přesně, jaké otázky budou teď následovat. Nebylo to tam vzrušující? Dobrodružné? Muselo tam být parádní počasí a mentalita těch lidí je určitě taky úžasná. Blablabla. Už to znám z Berlína.

Samozřejmě bych se mohla přiznat. Ne, nebylo tam nic vzrušujícího. Až do odpoledních hodin jsem trávila čas v německé škole s německými dětmi. Do kontaktu s Egypťany jsem se vůbec nedostala. Ale nepřiznám se. Místo toho se napiju limonády.

„Tohle není malinová limonáda,“ zkonstatuju udiveně.

„Jasně že ne. Nebo snad chceš vážně malinovku?“
odpoví dotčeně Hanka.

„Néé, tohle chutná špičkově. Co v tom je?“

„Šťáva se sektem. Trochu šimrá na jazyku, co? A máš to i s vitamínama. Dáš si ještě?“ objasní mi Hanka obsah nápoje a uvolněně se opře o židli.

Sekt. Wow. Vůbec není špatný. Žádná sladárna jako to šampaňské, co mi máma milostivě nalévá o Vánocích.

V zadní části Ovobaru je živo. Dva kluci, až do teď zabraní do kulečníku, se z legrace pustili do bitky s tágy. Nápadně při tom pokukují po Hance, která si až příliš často hází blondřaté vlasy za ramena. Katka zakroučí očima a mrkne na mě. Rychle dopiju.

Už v sobě začínám pociťovat alkohol. Jako kdyby právě teď někdo stisknul tlačítko PLAY mého života. A to, co se teď děje, je DVD. Žádná rozmazaná projekce, u níž někdo v pozadí křičí: „Už ten zatracený film konečně běží?“ Tady se odehrává úplně jiný film a já v něm hraju hlavní roli.

Když se kolem poledne vrátím domů, je na mě máma nasupená.

„Právě jsme obědvali.“

Nic neříkám. Co taky? Na pouhé zkonstatování nelze odpovědět.

„Kde jsi byla tak dlouho?“

„Ve městě, kam jsi mě poslala.“

„Pozor na slova, slečinko. A co to z tebe táhne?“

Zavětrí mým směrem, popotáhne nosem a povytáhne čelo.

Katku a Hanku jsem velkoryse pozvala. Daly jsme

si ještě jednu rundu. Peníze mám. Snažím se dýchat jen nosem a s hlavou skloněnou k zemi zamumlám: „V lékárně jsem dostala bonbóny. Co já vím, co v nich bylo. Chutnaly jako sirup proti kašli.“

K úspěšnému startu do nového života urgentně potřebuju jednu věc: mobil. Jinak můj nový život nevystačí ani na krátký film. Většina spolužáků mobil má a většinu školních přestávek ho nepustí z ruky. Hanka s Katkou permanentně esemeskují. Musejí mít šíleně vysoký účet. Naši mají na mobily děsně moderní názory typu „V minulosti jsme se bez nich taky obešli“ nebo „Kdo ví, co ta věčička všechno vyzařuje“. Snad tisíckrát jsem jim vysvětlovala, že domov už díky bezdrátovému internetu máme úplně „ozářený“ a že nějakých pár vln sem či tam navíc nemůže sehrát žádnou roli. Jenže to je nezajímá. Když jsem ke svým třináctým narozeninám žádný mobil nedostala a byla z toho strašně zklamaná, zdůvodnila mi to máma větou: „Já taky žádný nemám.“

„Učebnici matiky taky nemáš a přesto tu svou nemůžu vyhodit,“ protestovala jsem. Ale nic se nezměnilo. Naopak. Od té doby mi máma pravidelně vystřihuje články jako „Zadlužení kvůli mobilům“ či „SMS kontra pravopis: Jak vymírá jazyk“. Teď už se ale musí něco stát. Jak dlouho ještě vystačím s pověstí cool berlínské královny, když k telefonování potřebuju telefonní budku? Pravděpodobně jsem jediná, která zaregistrovala, že telefonní budka ještě existuje. Jenže komu se nedá zaesemeskovat, ten je out. Tak to prostě je.